

A jako na zavanou do kajuty vstoupila i Abigail Smithová, speciální vrchní agentka z oddělení externích aktivit Agentury pro interdimenzionální paradoxy a abnormální jevy, a zavřela za sebou dveře.

„Ahoj, Alfrede,“ řekla.

Vypadala úplně stejně, jak jsem si ji pamatoval, včetně drdolu zářivě světlých vlasů. Jenom místo lodiček na vysokánských podpatcích měla tentokrát vysoké černé šněrovací boty a černý rolák a kalhoty.

„Kde to jsem?“ zeptal jsem se.

„Na palubě křídlového člunu jménem *Pandora*, někde u pobřeží Ománu,“ odpověděla.

„Aha.“ Netušil jsem, kde leží Omán. „Proč?“

„Došlo k... vývoji, který si vynutil extrakci tvé osoby z civilního rozhraní,“ odříkal muž s psí tváří.

„Cože?“

„Agent Devět tím chce říct, Alfrede, že jsi byl v tvém vlastním zájmu unesen.“

„Agent Devět?“

„Ano,“ řekla a kývla na pana Psí tváří. „Zkráceně taky Devítka.“

„Jak se jmenuje ve skutečnosti?“

„Jak je třeba,“ odpověděl Devítka.

„Jeho skutečné jméno zná jenom ředitel,“ podotkla Abigail.

„Jak to?“

„Souvisí to s povahou jeho práce.“

„A ta je?“

„Tajná,“ odpověděl.

„Ale to je dost nešikovné, Devítko,“ řekl jsem. „Proč nepoužíváte krycí jméno jako třeba ‚Bob‘?“

„‚Bob‘ by byl spíš přezdívka než krycí jméno, nemyslíš?“ Abigail se usmívala.

„Co se se mnou stalo?“ zeptal jsem se. Pokusil jsem se posadit, ale zadunělo mi v hlavě a kajuta se roztočila, takže jsem došel k závěru, že sezení nebude v dané chvíli nejlepší nápad.

„Odpověď na tuto otázku neznáme,“ řekla Abby. „Vypadá to jako zvláštní zvrát, uvážíme-li, co víme o plánech Mikea Arnolda.“

„Třeba byste mi mohli o Mikeových plánech něco prozradit,“ nadhodil jsem.

„Když mu byla vypovězena smlouva, Michael Arnold ukradl z trezorů AIPAJ dva velice cenné předměty. Jsme na cestě ho zastavit dřív, než je bude moci použít.“

„Co vám sebral?“ zeptal jsem se a čekal obvyklou odpověď: *To je tajné.*

Devítka se podíval na Abby, která ostře přikývla. Upřel na mě oči. Měl je velice tmavé, skoro černé.

„Pečetě krále Šalamouna,“ pronesl tím hlubokým, pohřebním hlasem. Pokud ode mě čekal nějaký náznak obeznámenosti s těmihle věcmi, měl se načekat. Jenom jsem na něho hleděl.

„Slyšel jsi o králi Šalamounovi,“ řekl.

„To je z bible, že?“

„Ano. V době své vlády Šalamoun vlastnil dvě nesmírné mocné věci, nezměrné dary z nebe. Velkou pečeť a Menší pečeť zvanou též Posvátná schránka. Tyto dva svěřené předměty žárlivě střežil až do své smrti před třemi tisíci lety. Velká pečeť se ve starověku ztratila, ale Menší pečeť vyzvedla v roce 1924 ze skrýše v Babylonu jedna archeologická výprava –“

Abby přednášku rázně uřala. „Ta Velká pečeť, neboli Pečeť krále Šalamounova, je prsten, Alfrede. Agentura ji v padesátých letech minulého století získala od jistého už neexistujícího apokalyptického kultu smrti v Súdánu –“

„Moment,“ přerušil jsem ji. „Říkala jste, že Pečeť krále Šalamouna je *prsten*? Jako prsten, co se nosí na prstu?“

„Přesně tak.“

„Už jste volali Elijahu Woodovi? Myslím, že film s prstenem jsem už viděl.“

Usmála se. „Prsten, který máš na mysli, je uměleckou smyšlenkou, fikcí. Velká pečeť krále Šalamouna je historický artefakt. Patří do našeho světa, ne do nějaké fantazie. A hlavně, Šalamounův prsten není dílem zla. Jistě, v nesprávném rukou může být použit i za tímhle účelem, a právě proto jsme se ho zmocnili a uchovávali v bezpečí uplynulých pětapadesát let –“

„Dokud ho nesebral Mike.“

„Od té doby jsme samozřejmě od základu přepracovali náš bezpečnostní systém.“

„Páni, to je útěcha. Takže Mike vám ukradl tyhle dvě věci... a pak se vydá do Knoxville, aby mě zabil. Proč?“

Podívali se na sebe.

„To nevíme,“ řekla Abigail. „Doufáme, že bys to mohl vědět ty.“

„Já? AIPAJ ode mě očekává odpovědi? Tak to jsme v horší kaši, než jsem si myslel. A co Ashley?“

Devítka se zamračil. „Co je s ní?“

„Proč mě špehovala?“

Znovu se na sebe podívali.

„Agentura často posílá agenty sledovat zvláštní subjekty.“

„Zvláštní subjekty? Já jsem zvláštní subjekt?“

„Je myslitelné, aby poslední potomek Lancelota *nebyl* zvláštní subjekt?“ zeptala se Abby něžně. „Mikeův vstup do tvého konkrétního rozhraní nás všechny překvapil. Když se Mike odhodlal k akci, tvůj dům už naštěstí sledovala Ashley.“

„Takže jste mě sejmuli a přivezli na tuhle loď u ománského pobřeží – to je kde, v Africe nebo někde tam? –, abych dělal... co?“

„Zabránil Michaelu Arnoldovi použít prsten k otevření Menší pečeti.“

„Menší pečeti...“

„Posvátné schránky,“ řekl Devítka.

„Proč nechcete, aby se ta Posvátná schránka otevřela?“

Potřetí si vyměnili pohledy. Připadal jsem si jako kluk, před kterým rodiče rozpačitě přešlapují při přednášce o sexu.

„Ten prsten, ta Velká pečeť,“ vysvětloval Devítka pomalu, „je klíč. Bez něj jeho nositel nemůže ovládat... činitele uzavřené ve Schránce. Bez toho prstenu se Menší pečeť nedá ani zlomit. Jedno bez druhého není k ničemu. Když máš obojí...“ Zhluboka se nadechl. „Katastrofa.“

Otevřely se dveře, dovnitř vstoupil muž v černé kombinéze, stejné jako měla Ashley, a přinesl tácek s pomerančovým džusem a dvěma tousty.

„No vida,“ řekl Devítka. „Jídlo je tady.“ Jako by se mu ulevilo.

„Moc ho teda není,“ prohodil jsem, když jsem se opět pokusil zvednout do sedu. Devítka se předklonil, aby mi pomohl. Kajuta se kolem mě zatočila. Přemýšlel jsem, proč jsem tak malátný a zesláblý. Co bylo v té injekci, kterou mi dala Ashley ve vrtulníku – a proč mně ji vůbec dávala?

Vysokou sklenici džusu jsem vypil na tři hlty. Toust nakrájeli na čtvrtky a tak jsem ho i snědl; nacpal jsem si celou čtvrtku do pusy a bez většího polykání ji hned spolkl.

„Tak jo,“ řekl jsem. „Schválně jestli jsem to dobře pochopil. Když jste vyrazili Mikea za to, že se pokusil ukrást Excalibur, vloupal se do vašich trezorů a ukradl dvě

Šalamounovy pečetě. Pořád mi sice není jasné, co jsou zač nebo co umí, ale to je teď jedno. Potom jste pověřili agentku Ashley, aby mě sledovala, protože teď je ze mě osoba zvláštního významu nebo něco takového. Jenže se objevil Mike, unesl mě, odjel se mnou do hor, aby mě zabil – jenom Mike ví proč –, a na poslední chvíli mě zachrání Ashley. A teď jsme na lodi a plujeme... kam vlastně?“

„Do nexu,“ řekl Devítka.

„Do čeho?“

„Do uzlu, do středu. Místa otevření.“

„Aha. Jasně. A náš plán je zastavit Mikea, než tohle otevření provede.“

„Správně.“

„Jinak totiž...?“

„Katastrofa.“

Ozval se zvonek, prostor vyplnilo ječení, které jako by přicházelo odevšad a odnikud. Devítka se podíval na hodinky.

„Je čas na informativní schůzku,“ řekl Abigail.

Ta přikývla, potom se obrátila ke mně a zlehka mě poplácala po rameni.

„Musíme jít, Alfrede.“

„Kdy mě odvezete domů?“

Oba odvrátili oči.

„Vy mě domů neodvezete, že?“ zeptal jsem se.

„Tady budeš v bezpečí, Alfrede,“ chlácholila mě Abby.

„Radši bych se vrátil domů a zkoušel to tam.“

Abby se dívala na Devítku. Špulila plné rudé rty a z nějakého důvodu mi připomněla zlatou rybu, takové ty velké kapry, které jsou někdy vidět v jezírkách u japonských restaurací.

„Možná to někdy probereme,“ řekl Devítka, „jakmile získáme zpátky Pečetě.“

Odešli a zabouchli za sebou velké kulaté plechové dveře. Kormidlo se otočilo a uslyšel jsem cvaknutí, jako by na druhé straně zasunuli západku. Najednou mi došlo, že jsem jednoho únosce vyměnil za jiné. Lidi z AIPAJ mě možná nechtěli zabít tak jako Mike, ale byl jsem jim úplně stejně vydaný napospas.